

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4410/2563

นาย ป.โจทก์ นางสาว ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1564, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์ และให้โจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองคนละ 15,000 บาท ต่อเดือน โจทก์มีได้อุทธรณ์โต้แย้งว่าผู้เยาว์ทั้งสองไม่ใช่บุตรของโจทก์และมีได้คัดค้านจำนวนเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูตามที่ศาลชั้นต้นกำหนด คงมีแต่จำเลยเพียงฝ่ายเดียวที่อุทธรณ์ขอเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูเพิ่มขึ้นอีก ตามจำนวนเงินที่เรียกร้องมาในฟ้องแย้ง ดังนั้นปัญหาว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์หรือไม่จึงยุติไป คงมีประเด็นวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์เพียงว่า สมควรที่จะกำหนดค่าอุปการะเลี้ยงดูเพิ่มขึ้นตามที่จำเลยอุทธรณ์หรือไม่เท่านั้น คดีไม่มีประเด็นในชั้นอุทธรณ์ว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์หรือไม่ ทั้งโจทก์ไม่ได้ปฏิเสธว่าผู้เยาว์ทั้งสองไม่ใช่บุตรของโจทก์ เพียงแต่อ้างว่าโจทก์ไม่สมควรจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูมิได้ปฏิเสธว่าโจทก์ไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดู การที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษวินิจฉัยว่าผู้เยาว์ทั้งสองไม่ได้เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ และพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยให้ยกฟ้องแย้งในส่วนที่เกี่ยวกับค่าขอค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง จึงเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้พิพากษาให้โจทก์กับจำเลยหย่าขาดจากการเป็นสามีภริยาให้บังคับจำเลยแบ่งทรัพย์สินทั้งหมดให้แก่โจทก์กึ่งหนึ่ง และให้จำเลยโอนสิทธิครอบครองในที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 3164 ซึ่งเป็นสินส่วนตัวคืนโจทก์ และให้จำเลยเป็นผู้มีอำนาจปกครองบุตรทั้งสอง จำเลยให้การและฟ้องแย้งขอให้พิพากษาให้จำเลยหย่าขาดจากการเป็นสามีภริยากับโจทก์ ให้จำเลยเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว ให้โจทก์จ่ายเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูให้แก่จำเลยเดือนละ 30,000 บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจำเลยอายุ 60 ปี ปัจจุบันจำเลยอายุ 43 ปี เป็นเงิน 6,120,000 บาท ให้โจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเดือนละ 30,000 บาท ต่อคน รวมเป็นเงินเดือนละ 60,000 บาท โดยให้ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูดังกล่าวล่วงหน้านับแต่วันฟ้องจนกว่าบุตรทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะ เป็นเวลา 14 ปี เป็นเงิน 10,080,000 บาท ให้โจทก์ชำระเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรที่โจทก์ได้รับจากรัฐบาลประเทศสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่บุตรทั้งสองเกิดคือวันที่ 9 กันยายน 2553 ถึงวันที่ 9 กันยายน 2559 เดือนละ 18,000 บาท เป็นเงิน 2,600,000 บาท ให้โจทก์แบ่งสินสมรสคือรายได้จากการประกอบกิจการร้านลาสเวกัส 3 เดือนละ 200,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ 27 ตุลาคม 2557 คือวันที่จดทะเบียนสมรส ถึงวันที่ 10 กรกฎาคม 2559 ซึ่งเป็นวันที่ถูกสั่งปิดกิจการ เป็นเวลา 20 เดือน เป็นเงิน 4,000,000 บาท ให้จำเลยกึ่งหนึ่ง เป็นเงิน 2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย และให้แบ่งรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า หมายเลขทะเบียน ขล 5833 ชลบุรี ราคาประมาณ 800,000 บาท ให้จำเลยกึ่งหนึ่ง หากแบ่งไม่ได้ให้นำออกขายแก่บุคคลภายนอกหรือขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งจำเลยกึ่งหนึ่ง โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยก

ฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์กับจำเลยหย่าขาดจากการเป็นสามีภริยากัน โดยให้จำเลยเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะเยี่ยมเยียนบุตรทั้งสองตามควรแก่พฤติการณ์ ให้โจทก์จ่ายเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง คนละ 15,000 บาท ต่อเดือน นับแต่วันฟ้องแย้ง (ฟ้องแย้งวันที่ 4 พฤศจิกายน 2559) จนกว่าบุตรผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะ ให้โจทก์จำหน่ายที่ดินโฉนดเลขที่ 12890 และ 12891 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง กิ่งหนึ่ง ภายในเวลาที่อธิบดีกรมที่ดินกำหนด โดยให้จำเลยผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์แทนโจทก์ไปจดทะเบียนโอนจำหน่ายได้ หากไม่ได้ให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลแทนการแสดงเจตนาและให้โจทก์มีสิทธิในเงินที่จำหน่าย หากไม่ปฏิบัติตามให้อธิบดีกรมที่ดินมีอำนาจจำหน่ายที่ดินนั้นได้ตามกฎหมาย ให้จำเลยแบ่งสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า หมายเลขทะเบียน ชล 5833 ชลบุรี แก่โจทก์ กิ่งหนึ่ง และให้โจทก์จำหน่ายที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 3164 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ภายในเวลาที่อธิบดีกรมที่ดินกำหนด โดยให้จำเลยผู้มีชื่อถือสิทธิครอบครองแทนโจทก์ไปจดทะเบียนโอนจำหน่ายได้ หากไม่ได้ให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลแทนการแสดงเจตนาและให้โจทก์มีสิทธิในเงินที่จำหน่าย หากไม่ปฏิบัติตามให้อธิบดีกรมที่ดินมีอำนาจจำหน่ายที่ดินนั้นได้ตามกฎหมาย กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ กำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องแย้งให้เป็นพับ ค่าขออื่นของโจทก์และจำเลยนอกจากนี้ให้ยก ให้แจ้งผลคำพิพากษาให้อธิบดีกรมที่ดินทราบ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยแบ่งที่ดินโฉนดเลขที่ 12890 และ 12891 พร้อมสิ่งปลูกสร้างให้แก่โจทก์กิ่งหนึ่ง ให้จำเลยโอนที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 3164 พร้อมสิ่งปลูกสร้างคืนให้แก่โจทก์ โดยให้โจทก์จำหน่ายเฉพาะที่ดินโฉนดเลขที่ 12890 และ 12891 กิ่งหนึ่ง และที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 3164 ภายในเวลาที่อธิบดีกรมที่ดินกำหนด ให้ยกคำขอค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรทั้งสองของจำเลยซึ่งศาลชั้นต้นให้โจทก์จ่ายเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรทั้งสองคนละ 15,000 บาท ต่อเดือน นับแต่วันฟ้องแย้งจนกว่าบุตรทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นแจ้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษให้อธิบดีกรมที่ดินทราบ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ทั้งฟ้องและฟ้องแย้งให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์เป็นคนสัญชาติอเมริกันรู้จักกับจำเลยเมื่อประมาณปี 2544 ขณะนั้นโจทก์มีอายุ 59 ปี ประกอบกิจการร้านอาหารที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ส่วนจำเลยอายุ 28 ปี ทำงานเป็นนักเต้นอะโกโก้ โจทก์ชักชวนจำเลยมาทำงานที่ร้านอาหารของโจทก์ โดยให้จำเลยทำหน้าที่เป็นพนักงานเก็บเงินและช่วยบริหารงาน ต่อมาโจทก์กับจำเลยคบหากันฉันคนรักและมีเพศสัมพันธ์กันเป็นบางครั้ง โจทก์เคยป่วยเป็นโรคอัมพาตครึ่งซีกช่วงล่างของร่างกาย ไม่สามารถมีบุตรได้ ปี 2552 จำเลยให้แพทย์ทำให้จำเลยตั้งครรภ์ด้วยวิธีการผสมเทียม โดยการนำอสุจิของชายอื่นที่บริจาคเข้าไปในอวัยวะสืบพันธุ์ของจำเลย จำเลยคลอดบุตรเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2553 เป็นฝาแฝดชาย 1 คน ชื่อ เด็กชาย ส. และหญิง 1 คน ชื่อ เด็กหญิง พ. โจทก์ยินยอมให้แจ้งว่าโจทก์เป็นบิดาและให้ใช้ชื่อสกุลของโจทก์ โจทก์กับจำเลยจดทะเบียนสมรสกันเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2557 มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า เด็กชาย ส. และเด็กหญิง พ. เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ.2558 และโจทก์ต้องชำระเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูเด็กทั้งสองกับ

โจทก์ต้องคืนเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูที่โจทก์ได้รับจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้แก่จำเลยหรือไม่ ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่า ผู้เยาว์ทั้งสองไม่ได้เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ โจทก์ไม่มีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองเป็นคำพิพากษาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์ และให้โจทก์จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองคนละ 15,000 บาท ต่อเดือน นับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะ โจทก์มีได้อุทธรณ์โต้แย้งว่าผู้เยาว์ทั้งสองไม่ใช่บุตรของโจทก์และมีได้คัดค้านจำนวนเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูตามที่ศาลชั้นต้นกำหนด คงมีแต่จำเลยเพียงฝ่ายเดียวที่อุทธรณ์ขอเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูเพิ่มขึ้นอีกตามจำนวนเงินที่เรียกร้องมาในฟ้องแย้ง ดังนั้นปัญหาว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์หรือไม่จึงยุติไป คงมีประเด็นวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์เพียงว่า สมควรที่จะกำหนดค่าอุปการะเลี้ยงดูเพิ่มขึ้นตามที่จำเลยอุทธรณ์หรือไม่เท่านั้น คดีไม่มีประเด็นในชั้นอุทธรณ์ว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์หรือไม่ ทั้งเมื่อพิจารณาจากคำฟ้อง คำให้การและฟ้องแย้งและคำให้การแก้ฟ้องแย้งแล้ว โจทก์ไม่ได้ปฏิเสธว่าผู้เยาว์ทั้งสองไม่ใช่บุตรของโจทก์ เพียงแต่อ้างว่าโจทก์ไม่สมควรจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดู มิได้ปฏิเสธว่าโจทก์ไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดู การที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าผู้เยาว์ทั้งสองไม่ได้เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของโจทก์และพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยให้ยกฟ้องแย้งในส่วนที่เกี่ยวกับคำขอค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสอง จึงเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ แม้จำเลยฎีกาขึ้นมาศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัย โจทก์จึงต้องชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์ต้องคืนเงินค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองที่โจทก์ได้รับจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเป็นฝ่ายฟ้องแย้งกล่าวอ้างว่า บุตรผู้เยาว์ทั้งสองคนมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในอัตราเดือนละ 18,000 บาท ต่อคน โดยรัฐบาลสหรัฐอเมริกาโอนเงินเข้าบัญชีของโจทก์ตลอดมาเป็นระยะเวลา 6 ปี นับตั้งแต่บุตรผู้เยาว์ทั้งสองคลอด โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งปฏิเสธว่า เงินที่ได้รับจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกามาที่จำเลยอ้างนั้น โจทก์ได้รับมาเพียง 2 ปี เมื่อมีการฟ้องร้องเป็นคดีนี้ จำเลยได้ไปเรียกร้องสิทธิดังกล่าวที่สถานทูตสหรัฐอเมริกาในประเทศไทย ทำให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกายุติจ่ายเงินส่วนนี้ให้แก่โจทก์และไม่อนุมัติเงินส่วนนี้ให้แก่จำเลย และโจทก์นำสืบปฏิเสธว่า โจทก์ได้รับเงินบำนาญจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกามาประมาณ 45,000 บาท ต่อเดือน แต่ขณะนี้ไม่ได้รับเพราะจำเลยเข้าใจว่าเงินจำนวนดังกล่าวเป็นเงินที่จ่ายให้เป็นค่าเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง การพิจารณาพิพากษาในประเด็นดังกล่าวจึงตกแก่จำเลย แต่จำเลยนำสืบไม่ได้ว่าเงินที่โจทก์ได้รับจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกาคือเงินที่จ่ายให้แก่บุตรผู้เยาว์หรือจ่ายให้แก่บิดามารดาเพื่อนำไปอุปการะเลี้ยงดูบุตร จึงฟังไม่ได้ว่าเป็นเงินที่บุตรมีสิทธิจะได้รับ ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่บุตรหรือมารดาที่จะฟ้องร้องประกอบกับโจทก์นำสืบว่าโจทก์อนุญาตให้จำเลยนำเงินที่ได้กำไรจากการทำกิจการร้านลาสเวกัส 2 ซึ่งมีรายได้ประมาณเดือนละ 200,000 บาท มาใช้จ่ายเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง ถือได้ว่าโจทก์ได้จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองในระหว่างนั้นแล้วจากเงินจำนวนอื่น หาใช่จำต้องจ่ายจากเงินช่วยเหลือที่ได้รับจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกามาไม่ จำเลยจึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกร้องเงินดังกล่าวอนึ่ง ฟ้องโจทก์มีทุนทรัพย์ที่พิพาทเป็นเงิน 5,119,700 บาท ต้องเสียค่าขึ้นศาลในศาลชั้นต้นเป็นเงิน 102,394 บาท แต่โจทก์เสียค่าขึ้นศาล 2 ครั้ง รวมเป็นเงิน 112,445 บาท เป็นกรณีที่โจทก์เสียค่าขึ้นศาลเกินมา 10,051 บาท ต้องคืนให้แก่โจทก์ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้โจทก์จ่าย

ค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตาม
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ คืบค่าขึ้นศาลใน
ศาลชั้นต้นจำนวน 10,051 บาท ให้แก่โจทก์

องค์คณะ

สุทิน นาคพงศ์ · วาสนา หงส์เจริญ · กิจชัย จิตธารารักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4410/2563>